

Marie Doležalová

Jáchym
ze zámku
a víla
Vilomína

Ilustrovala Julie Šeblová

Argo

Marie Doležalová

Jáchym ze zámku a víla Vilomína

Ilustrovala Julie Šeblová

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Korektorka Marcela Blažková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2026 jako svou 6173. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

Pro děti od 5 let.

ISBN 978-80-257-5071-1

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz,

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

*Všem dětem, které se na knize podílely,
a že jich nebylo málo.*

Úvod

Milé děti,

jistě jste si všimly, že dospělí mívají různá tajemství. Nejsou to ale taková ta tajemství, že něco vím a schválně to druhému neřeknu. Jsou to spíš tajná trápení a dospělí je tutlají sami v sobě, protože si myslí, že vy, děti, byste jim nerozuměly.

Budu vám vyprávět o klukovi Jáchymovi, který objevil hned několik tajemství členů své rodiny, a věřte nebo ne, dokonce těm svým příbuzným pomohl. Ale popravdě, děti nejsou na světě od toho, aby dospělým pomáhaly řešit jejich trápení, to musí každý dospělý zvládnout sám. Jenže tohle byl trochu výjimečný a navrch kouzelný případ, protože Jáchym měl u sebe *pomáhací vílu*. O ní vám určitě povím ještě víc. Zatím jen prozradím, že Jáchym byl u toho, když se rozkrylo dávné tajemství, které způsobilo, že všichni se cítili osamělí a nešťastní. Možná vám tuto moudrost ještě nikdo neřekl, a tak je dobře, že čtete tuto knihu a povím vám ji já: pro každé trápení na světě je vždycky nějaká pomoc. Dětem s jejich trápeními pomáhají dospělí. Tady musím hned dodat, že o problému je dobré mluvit a o pomoc si říct. Dospělým zase pomáhají jiní dospělí a všem dohromady s tím pomáhají dobré síly. Ale ty je také nutné poprosit – a právě o tom je tento příběh.

Všechno to začalo velikou zaprášenou knihou, kterou jednoho dne Jáchym objevil na půdě. Pojdme na to ale pěkně popořádku...

Kapitola 1

Jáchym byl středně velký chlapec a bydlel s mámou a tátou v obrovském zámku, který měl neskutečně mnoho pokojů.

Možná vám to na první pohled připadá naprosto parádní, ale je také důležité dodat, že Jáchym se v tom zámku cítil dost sám. Nikdo tam na něj totiž neměl čas.

Tatínek nechodil jen do jedné práce, jako chodí obyčejní tatínci, ale měl hned tři zaměstnání, aby provoz obrovského zámku uživil.

Jakto?

Tak zaprvé: víte, jak vám rodiče doma říkají „Zhasínej, ať zbytečně neplatíme elektřinu!“? No, a teď si představte, kolik peněz to stálo, když někdo nezhasl v třiceti pěti z těch sedmdesáti zámeckých pokojů!

A zadruhé: víte, jak zase třeba babičky říkají „Nestůj u toho umyvadla tak dlouho, musíme šetřit vodu, vnouče!“?

A teď si představte, kolik asi stálo platit vodu v zámku, kde bylo sedmdesát devět umyvadel a ještě jedna velikánská starodávná koupelna s ohromnou vanou.

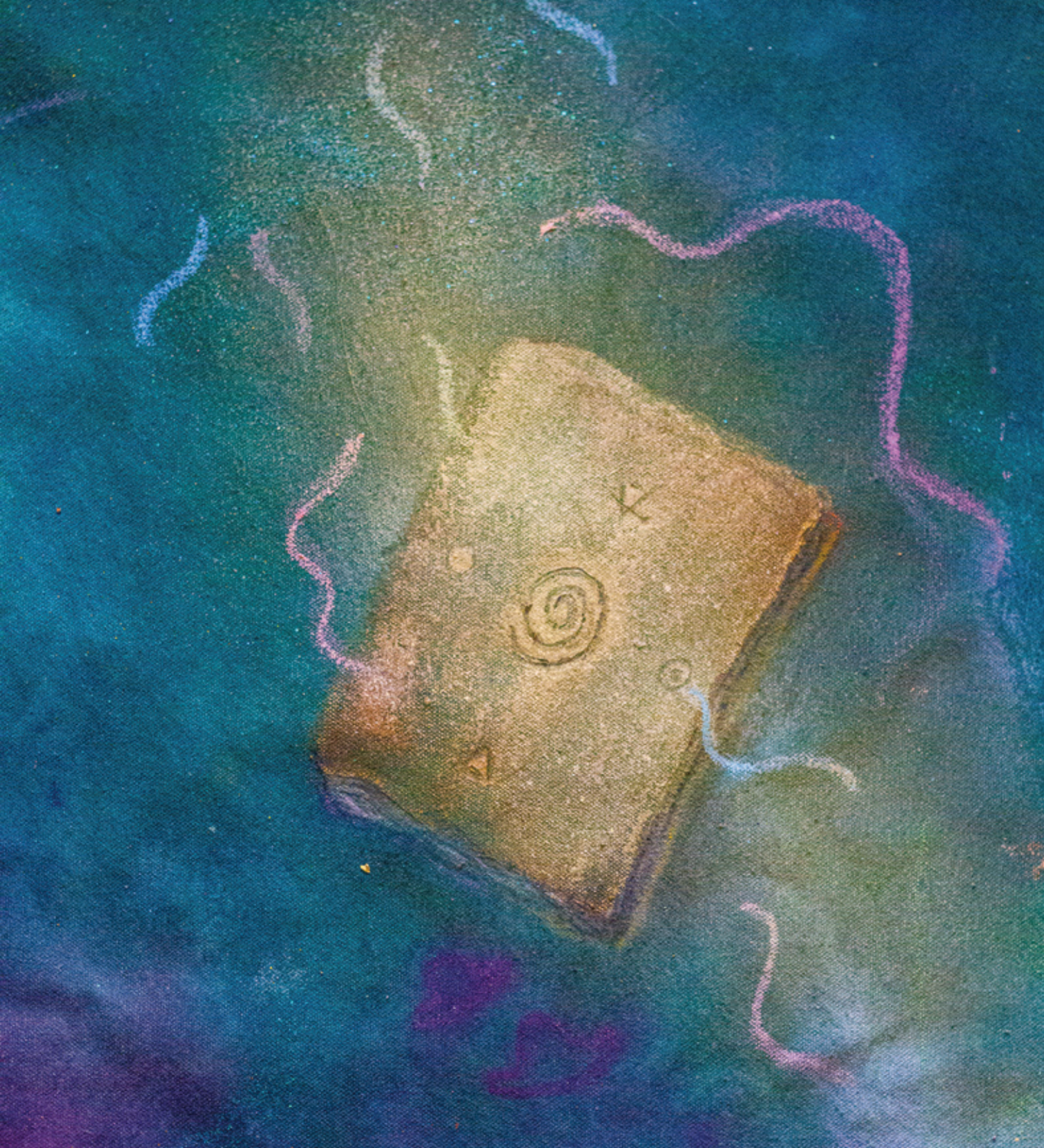
Strašně moc!

Tatínek proto byl nejen ředitelem veliké továrny na slepované sušenky, ale musel ještě dělat údržbáře celého zámku a k tomu všemu maloval obrazy. (To poslední mu zatím moc nevynášelo, ale když jste malíř, může se stát, že jednoho dne zniče-honic někdo přijde a koupí váš obraz za milion korun. A přesně v to tatínek doufal.)

Maminka měla na starost úklid. A víte, jak maminky říkají „Já tady v jednom kuse pořád něco uklízím, to vy ani netušíte, kolik je to práce!“? Jenže tahle maminka... ta při těch sedmdesáti pokojích, pěti kuchyních a tolika, tolika chodbách neříkala Jáchymovi vůbec nic, protože jak pořád vysávala a vařila a utírala prach a rovnala závěsy a umývala podlahy, za celý den svého syna ani nepotkala.

Když býval Jáchym menší, všude za ní chodil a snažil se ji přemluvit, aby si s ním aspoň chvíli hrála, ale bylo to marné. Nakonec se naučil toulat se zámkem křížem krážem sám a vymýšlet si svoje vlastní dobrodružství, ke kterým nikoho nepotřeboval.

No, tak to vidíte. Jsem na konci první kapitoly, a ještě jsem se vůbec nedostala k té veliké, zaprášené knize, kterou to všechno začalo. Proto si budu držet palce a v té další kapitole se k tomu už určitě dostanu, slibuju!

Kapitola 2

Jednoho dne se Jáchym při svém prozkoumávání zámku zatoulal až k točitým dřevěným schodům, které vedly do malé věžičky. V ní byly různé staré věci: spousta krabic, věšáky, kabáty, sem tam klobouk, staré zrcadlo, nádherná postel s nebesy zastrčená úplně v rohu a na ní halabala hromada knih.

Škvírou mezi střešními taškami pronikal na tu malou věžičkovou půdičku paprsek světla a dopadal přímo na jednu starou knihu s koženými deskami. Když jsem vám o ní hned na začátku vyprávěla, představovala jsem si, že ta kniha je obrovská, skoro větší než Jáchym, ale teď, tady na té půdě, najednou vidím, že je úplně malá a tenoučká.

Jáchym si knížku schoval pod mikinu, seběhl schody a utíkal chodbou, protože se do něj dala zima. Pak uháněl až do velkého obývacího pokoje, kde sálalo teplo ze zámeckého krbu, a tam si sedl do křesílka barvy bordó a knížku otevřel.

Na první stránce byl starý obrázek dvou dětí, jak jdou přes propast po prknu, které nemá žádné zábradlí. Nad nimi s lucerničkou bděl anděl ve světlemodrém a růžovém rouchu. Jáchym otočil list a četl: *„Každá rodina má svého strážného anděla.“*

„To teda nemá, ta naše ne,“ pomyslel si.

Na další stránce stálo: *„Ale mnoho rodin si myslí, že žádného strážného anděla nemá. Strážný anděl je neviditelná síla a jeho úkolem je chránit všechny členy rodiny.“*

Jáchym uvažoval, co by té knížce asi řekl jeho tatínek. Zřejmě by prohlásil, že jsou to úplné bláboly.

„V rodinách, kde po několik generací nebylo s andělem navázáno žádné spojení, to skutečně může vypadat, že žádného nemají. Nikdy ale není pozdě ho zavolat.“

Jáchyma napadlo, že by bylo fajn mít na zámku nějakého kamaráda, a proč ne zrovna strážného anděla?

Na poslední stránce knihy stálo: *„Andělé jsou vždycky připravení. Zavolejte je a čekejte.“*

„No jo, jenže jak?“ pomyslel si Jáchym, ale naštěstí se ukázalo, že to nebyla úplně poslední stránka.

Na té nejposlednější se pak dočetl: *„Volat ho můžete jakkoli. Ať už zvolíte jakýkoli způsob, určitě bude vhodný. Důležité je, že ho voláte.“*

A Jáchym se zabalil do deky barvy temného lesa a v duchu zašeptal: „Jsem tu sám, haló, haló, jestli tam někde jsi... mohl by ses... kdyžtak... ukázat?“

A co bylo dál, nám poví třetí kapitola, račte na ni otočit.

